

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 11 0 U 018346 17 Uvp
Banjaluka, dana 12. aprila 2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Merside Bjelobrk i Strahinje Ćurkovića, članova vijeća, uz učešće zapisničara Margarete Nikić, u upravnom sporu po tužbi tužioca Đ. V. iz S., protiv rješenja tuženog Ministarstva od 29. februara 2016. godine, u predmetu priznavanja vojnog angažovanja u ratu, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 018346 16 U od 16. novembra 2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 12. aprila 2019. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbija se tužba podnesena protiv akta tuženog bliže označenog u uvodnom dijelu presude, a osporenim aktom, s pozivom na član 128. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon), u tački 1. dispozitiva, odbija kao neosnovan zahtjev tužioca za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u VP 7210 S., u periodu od dana 15. februara 1994. godine do 08. aprila 1994. godine, a u tački 2. dispozitiva, stavlja van snage uvjerenje Ministarstva odbrane Republike Srpske, Odsjek S., broj: ... od 22. maja 1996. godine.

Odbijanje tužbe u pobijanoj presudi sud obrazlaže razlozima da je tuženi postupio u skladu sa pravnim shvatanjima i primjedbama suda iz presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 016518 15 U od dana 03. februara 2016. godine i da je osporeni akt zasnovan na potpunom i pravilnom činjeničnom utvrđenju, te ispravan zaključak tuženog da nema osnova zahtjev tužioca za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u spornom periodu, što se navodima tužbe ne dovodi u sumnju. Prema odredbi člana 2. stav 1. tačka a) i b) Zakona, borac u smislu ovog zakona, pored ostalog je i lice koje je učestvovalo u oružanim akcijama, odnosno oružanoj borbi na teritoriji bivše Socijaliste Federativne Republike Jugoslavije (SFRJ) u sastavu oružanih snaga i snaga bezbjednosti SFRJ i vojnih formacija pod komandom tih snaga, u periodu od 17. avgusta 1990. godine do 18. maja 1992. godine, za odbranu SFRJ, odnosno Republike Srpske, kao i lice koje je u ratu u bivšoj SFRJ, odnosno Bosni i Hercegovini u periodu od 19. maja 1992. godine do 19. juna 1996. godine, kao pripadnik oružanih snaga Republike Srpske, vršilo vojne i druge dužnosti za odbranu Republike Srpske. Saglasno članu 128. stav 1. Zakona, ministarstvo rješava pored ostalog i o zahtjevu stranke za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u periodu od 17. avgusta 1990. godine do 19. juna 1996. godine, a po stavu 4. istoga člana, izjave stranke i svjedoka se ne smatraju dovoljnim dokaznim sredstvima u postupku iz stava 1. i 2. ovog člana. Kako je u postupku donošenja

osporenog akta na osnovu izvedenih dokaza utvrđeno da tužilac u spornom periodu nije bio vojno angažovan kao pripadnik VRS, nego je bio angažovan po osnovu radne obaveze u Osnovnoj školi u S., da je pravilno odbijen zahtjev tužioca i ispravan je zaključak tuženog da uvjerenje Odsjeka S. broj: ... od 22. maja 1996. godine, po kojem se za tužioca kao učešće u VRS vodi i sporni period, nije izdato na osnovu zvanične službene evidencije, pa nije valjano i stavljeno je van snage, o čemu su u osporenom aktu dati valjani razlozi, koje u svemu prihvata i nižestepeni sud i tužbu odbija kao neosnovanu.

U blagovremenom zahtjevu za vanredno preispitivanje presude, tužilac osporava njenu zakonitost iz razloga sadržanih u odredbi člana 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Ukazuje da je po završetku rata regulisao učešće u ratu, tako da mu je rješenjem Fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje Republike Srpske, Filijale Banjaluka, broj: ... od 13. novembra 1997. godine, pravosnažnim dana 15. decembra 1999. godine, utvrđeno učešće u otadžbinskom ratu u efektivnom trajanju od 2 godine, 1 mjesec i 4 dana, po kojem mu je priznat poseban staž osiguranja u dvostrukom trajanju, da je na osnovu tog rješenja staž upisan u radnju knjižicu, a nakon 10 godina organ uprave u postupku kategorizacije, već utvrđeni period učešća u ratu, smanjio za 6 mjeseci. Tražio je da se to ispravi i doneseno je rješenje dana 30. marta 2015. godine, kojim je u pretežnom dijelu izvršena ispravka, ali je ostao sporan period od 15. februara 1994. do 08. aprila 1994. godine. Dostavio je uvjerenje od 22. maja 1996. godine, kojim se potvrđuje učešće tužioca u ratu i VRS u spornom periodu, pokrenuo je upravni spor u kojem je donesena presuda od 03. februara 2016. godine i istom je zahtjev uvažen i osporeni akt poništen u tački 2. dispozitiva, a u ostalom dijelu rješenje ostalo neizmijenjeno. Navodi da tuženi nije postupio u ponovnom postupku po toj presudi, odbio je zahtjev za priznavanje angažovanja u ratu u spornom periodu, a sud pobijanom presudom odbija tužbu, pa da je nepravilna i nezakonita, jer isti sud u istoj pravnoj stvari donosi dvije različite odluke. Predlaže da se zahtjev uvaži i presuda preinači, tako da se tužba uvaži i tužiocu prizna angažovanje u ratu u spornom periodu ili da se presuda ukine i predmet vrati sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev, tuženi ističe da je proveo postupak u predmetu rješavanja priznavanja vojnog angažovanja tužioca u ratu i ostaje kod osporenog akta, koji je potvrđen pobijanom presudom.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prema stanju spisa predmeta tuženi ranijim rješenjem broj: ... od 30. marta 2015. godine, u tački 1. dispozitiva, utvrđuje tužiocu angažovanje u ratu u VP 7210 S. u periodima: od 05. januara do 25. januara 1995. godine, od 24. juna do 18. avgusta 1995. godine, od 22. septembra do 29. septembra 1995. godine i od 13. oktobra do 16. oktobra 1995. godine; u tački 2. dispozitiva, odbija zbog neosnovanosti zahtjev tužioca za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u periodu od 15. februara do 08. aprila 1994. godine; u tački 3. dispozitiva, utvrđuje da je u Vob-8 VP 7210 S., evidentirano angažovanje tužioca u periodu od 03. juna 1992. godine do 14. februara 1994. godine, pod rednim brojem 48. Knjige prve; u tački 4. dispozitiva određuje da će u skladu sa tačkom 1. dispozitiva rješenja, Odjeljenje za vojne evidencije tuženog izvršiti ažuriranje podatka u službenoj evidenciji, a gradski/opštinski organ uprave nadležan za boračko-invalidsku zaštitu izvršiti usklađivanje podatka i izdati uvjerenje o angažovanju. Osporeni akt je donesen u izvršenju presude od 03. februara 2016. godine, kojom je u tački 2. dispozitiva to rješenje poništeno. U osporenom aktu se

neosnovanost zahtjeva za priznavanje vojnog angažovanja u ratu u spornom periodu, obrazlaže razlozima da iz dokaza pribavljenih u ponovo provedenom postupku, odnosno uvjerenja Ministarstva odbrane Republike Srpske, Odsjek S., broj: ... od 03. marta 2003. godine, proizlazi da je tužilac bio vojno angažovan u ratu u VRS u periodu od dana 03. juna 1992. godine do 14. februara 1994. godine, što odgovara podacima iz službene evidencije Vob-8, VP 7210 (2210) S. i uvjerenja Odjeljenja za opštu upravu opštine S. broj: ... od 11. novembra 2010. godine. Iz ovjerene kopije Spiska pripadnika radne obaveze proizlazi da je u spornom periodu bio raspoređen na radnu obavezu u Osnovnu školu „Jovan Jovanović Zmaj“ S., što proizlazi i iz uvjerenja Odjeljenja za opštu upravu opštine S., broj: ... od 17. februara 2016. godine, prema kojem je bio raspoređen na radnu obavezu u tu Osnovnu školu, pored ostalog i u periodu od 15. februara 1994. do 04. januara 1995. godine, u koji ulazi i sporni period. Tuženi je od nadležnog organa opštine S. obaviješten da ne raspoložuje sa uvjerenjem od 22. maja 1996. godine, po kojem se tužiocu sporni period vodi kao učešće u ratu. S obzirom da se tužiocu sporni period vodi kao angažovanje po osnovu radne obaveze, a ne kao vojno angažovanje u ratu i da je u službenoj evidenciji u Vob-8 u VP 7210 (2210) S. evidentirano za tužioca angažovanje u ratu od 03. juna 1992. do 14. februara 1994. godine, zaključuje da je u spornom periodu bio angažovan po osnovu radne obaveze u Osnovnoj školi u S., a da uvjerenje od 22. maja 1996. godine nije izdato na osnovu zvanične službene evidencije, da nije valjano, pa se stavlja van snage. To su razlozi odlučivanja kao u dispozitivu osporenog akta, koji donošenjem pobijane presude ostaje na snazi.

Pobijana presuda je pravilna i zakonita.

Pravilnom primjenom odredbi člana 128. Zakona, na osnovu dokaza koji su priloženi spisu predmeta, nesumnjivo je utvrđeno da tužilac u spornom periodu od dana 15. februara 1994. godine do 08. aprila 1994. godine nije bio vojno angažovan u ratu u VRS i da je bio na radnoj obavezi i obavljao poslove u Osnovnoj školi „Jovan Jovanović Zmaj“ u S., što su tuženi i nižestepeni sud pravilno utvrdili i ispravno odbijanjem zahtjeva, odnosno tužbe, odlučili u predmetnoj upravnoj stvari.

Tužiocu je omogućeno da učestvuje u predmetnom upravnom postupku, u kojem su izvedeni svi potrebni dokazi i činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno. U ponovnom postupku, tuženi je postupio po primjedbama iz presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 016518 15 U od dana 03. februara 2016. godine. Prema tome, suprotno navodima zahtjeva, osporeni akt je zasnovan na potpuno i pravilno utvrđenim činjenicama, pa je ispravan zaključak tuženog da nema pravnog osnova da se tužiocu prizna vojno angažovanje u ratu u spornom periodu u kojem je tužilac bio na radnoj obavezi u Osnovnoj školi „Jovan Jovanović Zmaj“ u S., kako je i navedeno u pobijanoj presudi.

Prigovor da je pravosnažnim rješenjem Fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje, Filijale Banjaluka, broj: 1030865420 od 13. novembra 1997. godine, tužiocu utvrđen poseban staž u dvostrukom trajanju za vrijeme provedeno u ratu od 03. juna 1992. do 08. aprila 1994. godine, u koji ulazi i sporni period i da je na osnovu tog rješenja u radnoj knjižici tužioca evidentiran poseban staž u dvostrukom trajanju i za sporni period po osnovu angažovanja u ratu, ne utiče na drugačije odlučivanje u ovoj upravnoj stvari. Navedeno iz razloga što je rješenje o utvrđivanju posebnog staža u dvostrukom trajanju iz 1997. godine, doneseno na osnovu uvjerenja od 22. maja 1996. godine, koje nije izdato na osnovu zvanične službene evidencije i osporenim aktom je stavljeno van snage, jer nije pravno valjano.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi nezakornitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, zbog čega se na osnovu člana 40. istog zakona, zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija, jer nema osnova za poništenje akta iz člana 10. ZUS.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić